

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΑΧΕΪΑΣ

Τό τραίνο τρέχει, θρονιά, τραντάζεται, κιάσει, καταπίνοντας την απόσταση και ρομφώντας τις δύο σιδηρέιες γραμμές, σαν 'Ιταλός μαζαροβόνα!... Δέντρα, χαμώσιλαδα, σπτάδα, γαλιμές, στροβιμίζονται άτ' έξω για μιά στιγμή, παρουσιάζόμενα απότομα κ' έπειτα χανόμενα από μπροστά μας.

Είχε περάσει άπ' την 'Αθήνα ένας Γερμανός...

Και τό τραίνο φεύγει κ' όλο γλαγγίζει, βουίζει και σφυρίζει. Και τό σφύριγμά του σούρνεται άπάνω στά πράσινα χωράφια, και άντρηει πέρα, μακριά, στους βράχους και στά λοφοβούνια...

Μέσα τό θαγόνι δέν είμαστε πολλοί. Τρείς—τέσσερες κύριοι, μιá γυναίκα τυλιγμένη σέ σάλια και γουναριάζα, κ' ένας χοντρούς άντρας, μ' ένα φέσι άκαλαίσθητό στο κεφάλι και μιá πό άκαλαίσθητη γαλάζια φούντα, ποδ έπεφτε βαρειά και θυσσανοτή, στό στήθος του.

Δέν ξέρω γιατί δέν έβγαζε τό φέσι του. 'Ισως για να τον προσέχουμε καλύτερα. Μά κ' άν τό έβγαζε, σάς βεβαιώ, πάλι θα ήταν άξιος προσοχής.

'Όλα άπάνω του φαντάζαν επιδεικτικά: Κολάφο, παπούτσια, κανένας, λαμωδέτες, δαχτυλίδια, στιλό κοντιλόφωρα, δύο — τρεις στην άπάνω τσέπη του, βραχιόλια χοντροά από κομμάτια μεγάλα σαν παλάμη τάλληρα, κομπολόγιες μέ κίτρινη κλωστή και παραξενιές και έπιδειξίες.

Αλλά άν και φωνάζανε όλα αυτά, κανένας δέν τους άπαντούσε... Κι' έτσι ό νοικοκύρης τους στενοχωριότανε. 'Ηθελε ό άνθρωπος να βοηθήσει για να μιλήσει για την 'Αμερική, για τά δολλιάρια του, για τά θαύματα που γίνονται εκεί, για τό κίτρινες που δέν γίνεται δω πέρα, να πη, να πη, να επαινήσει έκείνους, να επαινέθη κ' αυτός και να μιάς ταπεινώση δίλους.

'Αρχισε λοιπόν, άφού δέν του μιλούσε κανένας:

— Ούψ! Ζέστη πολλή κάνει εδώ!... Στην 'Αμερική δέν κάνει τόση, γιατί έρχομε παντού άνεμιστηρές...

Σιωπή... Τραίνο τό λέτ' αυτό!... Αυτό είνε χαροτσάκι για μεριά παιδιά. Τά τραίνα στην 'Αμερική τραβούνε τριακόσια χιλιόμετρα την ώρα...

Σιωπή... —Κιτάξτε δέντρα! Δέντρα είν' αυτά;... Δέν είνε δέντρο' αυτά, είνε οδοντογλυφίδες!... Να δητε δέντρα στην 'Αμερική!...

Σιωπή... Έκανε τσοχητερό χροιά και τά τζάμια του θαγονιού ήσαν κλειστά. 'Ο άμερικανός με τό φέσι, στενοχωρημένος γιατί κανείς δέν του άπαντούσε, άνοιξε άποτομώς τά τζάμια. Μά κανένας δέν του μιλήσε κ' αυτή τη φορά, κανένας δέν του είνε λέξι. Μόνον ή γυναίκα με τις γούνες και τά σάλια τυλίχτηκε άκόμα περισσότερο σ' αυτά. Κρίθωνε, καθώς κινείται, πολύ.

— Αυτό ήμεις τό λέμε «κολ-λασιό»...

Και τό φέσι άκαλαίσθητό στο κεφάλι και μιá πό άκαλαίσθητη γαλάζια φούντα, ποδ έπεφτε βαρειά και θυσσανοτή, στό στήθος του.

Δέν ξέρω γιατί δέν έβγαζε τό φέσι του. 'Ισως για να τον προσέχουμε καλύτερα. Μά κ' άν τό έβγαζε, σάς βεβαιώ, πάλι θα ήταν άξιος προσοχής.

'Όλα άπάνω του φαντάζαν επιδεικτικά: Κολάφο, παπούτσια, κανένας, λαμωδέτες, δαχτυλίδια, στιλό κοντιλόφωρα, δύο — τρεις στην άπάνω τσέπη του, βραχιόλια χοντροά από κομμάτια μεγάλα σαν παλάμη τάλληρα, κομπολόγιες μέ κίτρινη κλωστή και παραξενιές και έπιδειξίες.

Μπόξερ!

—Κιτάξτε δέντρα! Δέντρα είν' αυτά;... Δέν είνε δέντρο' αυτά, είνε οδοντογλυφίδες!... Να δητε δέντρα στην 'Αμερική!...

Σιωπή... Έκανε τσοχητερό χροιά και τά τζάμια του θαγονιού ήσαν κλειστά. 'Ο άμερικανός με τό φέσι, στενοχωρημένος γιατί κανείς δέν του άπαντούσε, άνοιξε άποτομώς τά τζάμια. Μά κανένας δέν του μιλήσε κ' αυτή τη φορά, κανένας δέν του είνε λέξι. Μόνον ή γυναίκα με τις γούνες και τά σάλια τυλίχτηκε άκόμα περισσότερο σ' αυτά. Κρίθωνε, καθώς κινείται, πολύ.

'Ο άμερικανός με τό φέσι γύρισε πάλι και μιάς είνε:

—'Από τότε που πήρα τό παγκόσμιο έπαθλο... 'Ημείς κάνανε πώς κοιμώμαστε. 'Η γυναίκα χόθηκε μέσα στό πατά της, τοιγοσηφώντας. 'Ενας όμως από μιάς μιάς άκουσε για τό «παγκόσμιο έπαθλο», πετάχτηκε και ρούτησε μ' ένδιαφέρον:

— Είσθε φίλιδιος; — Πολύ. — Ποδοσφαιριστής; — Όχι. Μπόξερ. Πυγμαχός, δηλαδή! — Δίνετε παραστάσεις; — 'Αρετέες.

'Η πρώτα άνοιξε και ξεχόθηκε κ' άρπάχθηκε ή κουβέντα. 'Αίντε, τώρα, να κρατήσης τους Ρωμηούς... 'Ο άμερικανός πλέει σέ κόμματα ευτυχίας. 'Επί τέλους

τόν έφρόσσαν!... Τό τραίνο σφυρίζει, τραντάζεται, θρονιάει και τρέχει άκόμα περισσότερο... Κομμάτια πράσινα, με διακόσμους δέντρων, περνάνε άτ' έξω, χωράφια, άμπέλια, άγροί...

— Και κερδίζετε πολλά στην 'Αμερική, από τας παραστάσεις σας; Ξαναρωτάει ό περιεργός Ρωμηός.

— Πεντακόσια ντόλλαρς, κάθε βράδυ, σέρ, άπαντάει ό 'Αχέτας.

— Και μόνον πυγμαχίες κάνετε ή δίνατε και άλλες παραστάσεις;

— Ό, τό φόρτε μου ήταν τά του τοιούτου είδους γυμνάσματα, έκαμα όμως και τό του άλλου είδους. Κρατούσα δύο ανθρώπους άλοκλήρους στό μπράτσο μου κ' έπαίωνα ένα άλογο στη πλάτη μου καθάλλα, τό όποιον δηλαδή, είνε τό ρεκόρ...

— Τού άλόγου;

— Όχι, τό δικό μου.

— Συγγνώμη, είχε περάσει άλλοτε από την 'Αθήνα ένας Γερμανός, ποδ βαστούσε ένα βαρέλι γεμάτο μπόρα, στή...

'Όλοι μαζί:

— Πού; Πού;

'Ο άλλος:

— Πού άλλο!... Στη κοιλιά του, διάβολε!

'Η διπλήν γυναίκα τυλιγεται άκόμα περισσότερο στις γούνες της. Έκαστα βέβαιον ότι θα τη βοήθεισε παγοκίνηνη στό τέλος.

— Κέ' έγω είδα έναν ταμια της Τραπεζής 'Αθηνών να σ η κ' ό ν η όλο... τό Ταμείο!... Λέει ό τρίτος εμβάτης.

'Η σιγή της δσο πάει και γενικεύεται.

'Ο άμερικανός:

— Τό όποιον, δηλαδή, δέν είνε και σπουδαίον. Και έγω όταν πεινό, τόσος ένα κανζάν. Τό όποιον, όλοι τρώνε στην 'Αμερική. Αυτό λέγεται «Μπρέφαρεστ»... Στην 'Ελλάδα πώς τό λένε;

— Πού;

— Τό όποιον...

— Ποιό όποιον;

— Τό Μπρέφαρεστ;

— Κολιτσάο.

Τόσο πολύ φαί στην 'Αμερική, τόσα βάρη, τόσες επιδόσεις, δέν μορούσαν παρά ν' ά ν' ά ψ ο υ ν η την σιγή της και την άτιμότητα του θαγονιού. 'Ο 'Αχέτας άνοιξε και τά ήπιόλιτα παράθηρα. Μιά έσπερη ψυχρότητα, καθώς έρχόταν πέρα από τους βάλτους και την άνοχητή έκταση, μιά περνούσε δίλους. 'Η γυναίκα ούτε φανόταν διόλον. Είχε τριπώσει στη γωνία. Είχε χαθεί κάτω άτ' τις γούνες της.

Μά ό άμερικανός δέν έννοιε ν' άφήση την κουβέντα.

— Να σας δηγήθω ένα γυμνάσιό μου, βέρν—βέρν μπούτιφούλ. Στο Νιού-Γιόρκ ένας παλαιστής έσπαζε με τά δαχτυλά του βέργες από σίδερα. Τό όποιον χιλιάδες ντόλλαρς έφεταν κάθε βράδυ στην τσέπη του... Κανένας δέν μπορούσε να τον περάση. Πάω κ' έγω τότε, τό όποιον κ' άδεχόμια να απάσω τις ίδιες βέργες. Τό όποιον τις έσπασα. 'Ο άμερικανός τότε σπείει διπλές, έγω απάω τριπλές, έκείνος τετραπλές, έγω όλόκληρο τό μάτσο...

'Όλοι μαζί:

— Μπράβο! Μπράβο! Ζήτω ή 'Ελλάς!...

Τη στιγμή αυτή πετάχτηκε και ή γυναίκα από τη γωνιά της. «Θά ένθουσιάζητε» είπαμε όλοι, από μέσα μας.

— Έύγε, κύριε, σάς συγχαίρω! είνε στον 'Αχέτα με ψηλή φωνή.

— Θένκ—γιού.

— Φαίνεται, έξακολούθησε ή γυναίκα, πώς θα έχετε πούλ μεγάλη δύναμη... υπεράνθρωπη!...

'Ο άμερικανός καμαρώνει. Δέν κρατιέται... 'Από συνήθεια ή άταβισιού, σηκώνει τό χέρι του να στόρίψη τό μουστάκι του, άλλα

Μιά γυναίκα τυλιγμένη σέ γουναριά.

'Ηταν ένας 'Αχέτας.

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

ΤΟ ΠΟΥΡΜΠΟΥΑΡ ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ

Σχετικά με το ποικιλοτρόφον ύψαρον δυο χαρτωμένα ανέκδοτα, τα οποία μεταφράζουμε από ένα γαλλικό περιοδικό.

Ο δούξ ντε Ρισελιέ έπεσεφθη μια Πέμπτη τόν μονογενή του γυιό δούκα ντε Φρουσάκ, τόν οποίο είχε εισαγάγει ως μαθητή στο Λύκειο του Λουδοβίκου ΙΔ'.

- Κύριε, τόν ρώτησε, έχετε ανάγκη από χρήματα;
- Υψηλότατε, απάντησε ο νεαρός μαθητής, μού μένουν άνωστα είκοσι λουδοβίκια από τόν περασμένο μήνα.

Τότε ο Ρισελιέ πήρε με περιφρονητική χειρονομία, τό δαλάντιο που περιείχε τά χρήματα του γυιου του και τά έδωσε στο σκουτιδιάχο του σχολείου.

- Πάρε είκοσι λουδοβίκια, του έλεε. Σου τά χαρίζει ο δούξ ντε Φρουσάκ για να τά πής στην ύφεια του!

Και κατόπιν γυρίζοντας προς τό παιδί του πρόσθεσε με αυστηρότητα:

- Μάθετε, κύριε, ότι όταν έχει κανείς την τιμή να είνε γυιός του δούξ ντε Ρισελιέ, πρέπει νάβει άνοιχτοχέρης και να έξοδείη όλα τά χρήματα που βαστά πάνω του. Αυτά που σου δίνω ως τώρα δέν σου φτάνουν. Από τόν έρχόμενο μήνα θα διπλασιάσω την έπιχορηγισή σου...

Ίδου κα τό άλλο ανέκδοτο:

Ο Μπαομπέ ντ' Ορεβιλλύ, ο περίφημος συγγραφέας τών «Δι-αβολικών», είχε καλύτερι κάποτε ένα φίλο του ον σέ γένια σ' ένα έ-στιατόριο. "Αν και δέν ήταν δέ άρχικά εύπορος, ήθελε να εύχαρη-στή πάντα τούς φίλους του και διάταξε για τόν ξένο του φράνκους.

Έτσιγε όμως εκείνη την έποχή νάβει Γεννάρης, ώστε ως γνωστόν τά φρούτα ανά σπανίζουν και είνε συνεπώς πανάκριβα.

Όταν λοιπόν ο ντ' Ορεβιλλύ ζήτησε να τού φέ-ρονται τό λογαριασμό, βλέποντας την τιμή των φρου-λών έγινε κατάχωρος. Τά έξοδα του γευματός είχαν υπερβεί τούς υπολογισμούς του και θά έμενε σχεδόν μ' άδειαν την τσέπη.

Πλήρωσε έν τούτοις χωρίς να διαμαρτυρηθή κα-θύλου για την υπερβολική τιμή, αλλά παρέλειψε ν' άφήσει στον ύπάλιλο που τούς έσέρβιζε τό συνήθι-σμένο φιλοδώρημα.

- Μήπως ο κύριος δέν έμεινε εύχαριστημένος από την ύπηρεσία; ρώτησε ο τελευταίος.

- Όχι, παιδί μου. Άπεναντίας εύχαριστήθηκα πολύ.

- Τότε γιατί ο κύριος έληρωμένος...;
- Τό ποικιλοτρόφον; Νά τό!...

Και ο ντ' Ορεβιλλύ του έδειξε έφτά φράνκους που είχαν άπο-μείνει στο λάτσο.

- Έφτά φράνκους προς τρία φράγκα ή καθεμιά, του έλεε, μάζ κάνουν έν δίω εύσιόένα φράγκα. Πάρτε λοιπόν να τής δώσης στο διευθυντή σου κα ζήτησε του σ' αντίλλαγμα τά εύσιόένα φράγκα!

ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Πολλούς άνθρώπους έβριζαν τά χρήματα στον "Αδη, αλλά κανέναν δέν έβγαλαν από κει.

- Πολλές φορές φιλοντ το παιδί χάριν της μητέρας και την παραμάνα χάριν του παιδιού.

μουστά... δέν ύπηρεχε. Τό ξύρισε όταν κίνησε να έλθη στην 'Ελ-λάδα, για ναβει κλήσης άμερικανός. Και όταν δέν είχε μουστά: για να στρίψει, άνοίγει και τό πέταρο παράθυρο.

Τώρα τό κρού είνε σ' όλους αισθητό. Η γυναικία φαίνεται πως έν' έτοιμη να λιποθυμήσει. Άγνωστον άν από τό κρού ή από τό θαυμασμό της. Όλοι σωπαίνουν. Ο άμερικανός στενωχωρείται. Άλ-λά ή γυναικία έναρραχέει την κούβεντα. "Ατιμο θηλυκό!

- Θα ήθελα, κύριε, λείε στον Άχέτα, άν μού έπικρέματε, να ύ-ποβάλλω κι' έγώ σε μιά πρωτότυπη δοκιμασία της δυνάμεις σας, ή όπως είνε άναμνησθητός μεγάλες και αξιοθαύμαστες...

Ο Άχέλας δέν κατείταει. "Όλοι μας κιντάζουμε με περιέργεια την άδύνατη καρδιά. Μας κλαίε όλους ή περιέργεια. Τί άθλον, άραγε, θα δάλη τόν άμερικανοέλληνα να εκτελέσει;

- Ο Άχέλας φουσκώνει και κοροδόνεται;
- Διατάξτε, μανδάμ!

Όλοι κερμιμάστε από τό στόμα της. Έκείνη κομπλιόνεται άκόμα περισσότερο.

- Κύριε Άχέτα!... Άφού έσθε τόσο γεροδύ-ναμοι, μπορείτε θέβια να κλείσετε ανά έδώ τά τζάμια, αλλά μ' έναν τέτοιο τρόπο, πού να μην ά-νοήσουν πειά ως την Τρίπολι! Πλευρωτίσματος...!

Ο άμερικανός βουδάνεται! Βίειε άνοιγουμε από θαυμασμό τό... στόμα μας!

Έπειδή όμως ο άμερικανός δέν ήξερε να κλείσει τά τζάμια, σπρώθηκε ένας άλλος και τά έκλεισε. Η καρδιά ξανακουκούλωθηκε στις γούνες της και δέν έβγαλε πειά τσιμουδιά. "Ατιμο θηλυκό!...

Και τό τραίο έτρεχε, έτρεχε, χάφτοντας τις άποστάσεις...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μιά πρωτότυπη, άναίμακτη, αλλά και τραχική μονομαχία. Τά κουνήγια και τό ψήσιμό τους. Μιά έξωφρενική διαταγή κατά τών σκύλων. Η διαθήκη του Βαλδοβαίν. Τί ζητούσε ο μακαρίτης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο άμερικανός πλοίαρχος Ριχάρδος Βίντσι, έπισκέφθηκε τελευ-ταία τη Μαργάν της Αυστραλίας. Βγαίνοντας για λίγες ώρες στην πόλι από τό πλοίο του, έτυχε να τσαζωθή με κάποιον Αυστραλό λο-χαγό και να προκληθή σέ μονομαχία.

Ο άμερικανός δέχτηκε την πρόταση και έπειδή είχε τό δικαίωμα της έκλογής της θέσεως και τών όπλων, άπέτησε να γίνη ή μονο-μαχία με πισόλι μέσα σ' ένα φάλαμο... σκοτεινό.

Ο αντίπαλός του άναγκάστηκε να ύποχωρή στην πρωτοφανή αυ-τή αξίωση και ύστερ' από λίγο οι μάτρες της μονομαχίας αδή-γησαν τούς δυο άντιπάλους μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο που δέν έμειναν ούτε μιά άχτίδα φωτός, γιατί είχε κλείσει νυχτώσει.

Έτσι δέν μπορούσαν να διακρίνουν ο ένας τόν άλλο και τό χει-ρότερο ήταν ότι, έπειδή φοβόντουσαν μήπως με τη λάμψη του πι-στολιού φανερωθούν, δέν τολμούσαν να πυροβολήσουν και στεκού-τουσαν έντελώς άκίνητοι.

Ο πλοίαρχος όμως έβγαλε σιγά-σιγά τά παπούτσια του και κα-τόφωσε ψηλαφητά να φτάση ως τό τζάκι, να κηί μέσα σ' αυτό και να βγη έξω από την καπνοδόχο.

Άπό κει κατέβηκε κάτω από τό πίσω μέρος τό σπιτιού, φώναζε ένα άμάξι, τράβηξε στην παραλία, έπιβίβαστηκε στο πλοίο του και... έφυγε.

Τό νοσημότερο είνε ότι ο λοχαγός δέν τόν πήρε καθόλου μισοδιά και νομίζοντας πως ο άντιπάλος του βρίσκεται μέσα στο δωμάτιο στεκόταν με τό πισόλι στο χέρι και τ' αυτά και τά μάτια γαρίδα. Οι μάτρες που στεκότουσαν πάνω απ'έσω περιέμεναν, κα-τά τί συμφωνία, ν' άκούσουν τόν πρώτο πυροβολι-σμό για να μουνέ μέσα.

Όταν έπί τέλους έμειρωσε, μη μπορώντας να πε-ριμένουν άλλο, έπασαν την πόρτα, μπήκαν στο δω-μάτιο και βρήκαν τόν άτιμη λοχαγό νονατιόμένο σε μιά γωνιά, με τό πισόλι τόν χέρι. Τά μαλλιά του είχαν άσπρησει, μέσα σε μιά νύχτα, από την άγω-νία του!...

Ο φσιανός ψήνεται σε τρία τέταρτα, ο λαγός σε μιάμιση ώρα, ή πέδινα σε εύσιόπεντε λεπτά, ή μεκάστα σε μισή ώρα, τό δούτι σε εύσιό λεπτά, ή τσίχλα σε εύσιόπεντε, τό κοσιόφι σε εύσιό λεπτά, ο τσαλατενιός σε μιά ώρα κι' ένα τέταρτο και ή άρχιζόχηνα σε μιά ώρα.

Κατά τό 1791 τό δημοτικό συμβούλιο του Παρισιού έξέδωσε την έξής άξιονημώδευτη διαταγή:

«Απαγορεύεται ρηώς σκέ σκυλιά ή εισοδος στους νυούς. Οί παραβάτες αδηής της διαταγής, άν είνε σκύλοι της ένορίας, θα τιμωρονται με μαστιγίωμα, άν δε είνε σκύλοι ξένοι, με... πρό-στιμο έξήντα φράγκων.

«Έπειδή ύπάρχει ύπόνοια ότι τά έν λόγφ σκυλιά μπορούν να προφασιστούν άγνοια, γι' αυτό διατάσσουμε, ή παροδία διαταγή να τοιχοκολληθή στους κνωρωτούς θρόνους της πόλεως».

Κάποιος Άγγλος όνομαζόμενος Σαμουήλ Βαλδοβαίν, ο όποιος πέθανε πρό τινον έτών, άφησε μιά διαθήκη, στην όποία μεταξν τών άλλων έσημειωσε και τά εξής:

«Οί συγγενείς μου έντέλλονται να ρίξουν τό πτώμα μου σ' ένα γευκονικό ποτάμι για πέσμα της γυναικίας μου, ή όποία με φοβέριζε διαρκώς πως θαρχόταν να χορέψη άπάνω στο μνήμα μου!».

Η Έσκιμώες ανατρέφουν τά παιδιά τους με μεγάλη τρυφερότη-τα. Τό ξύλο είνε άγνωστο παιδαγωγικό μέσον για τόν άξεστο αυτό λαό και ή μητέρες άφίνουν έλεύθερα τά παιδιά τους να κάνουν συ-χνότατα άταξίες που σε μιά θά έτιμωροντο πολύ αυστηρά. Έκείνο όμως που δέν μπορούν να άνηθούν με κανένα τρό-πο ή Έσκιμώες είνε τά κλάμματα και τά νιαουρί-σματα τών μορών τους. "Αν λοιπόν τό μορό δέν πάψει με τό καλό τις κλάμρες του, τότε ή μητέρες τό γόνιμον έντελώς κι' έτσι ολόγυμνο όπως είνε τό βγαζόμον έξω στο χιόνι, μηδός στην εισοδο της κούβ-βης τους! "Όσο κλαίει και τσιρίζει τό μορό θα μένη εκεί στην ίδια θέσι. "Αμα όμως άντληφθει πως τό καλύτερο είνε να σταματηθή τις κλάμρες του, τότε ή μητέρα τό παίρνει πάνω μέσα και τό τυλίγει με τά ζεστά του ροιχαλάκια. "Έτσι ο μικροί Έσκιμώοι μα-θαίνουν να μην άνοίγουν κών τό στόμα τους. Ούτε κλαίνε, ούτε φωνάζουν. Η μέθοδος του χιονιού τούς έχει κάνει φρόνιμους, σάν... γέφυρος!

